

תפריס דפריס צפריס דחילי אטר כצר נוטבו המי דפצריס ולזוגס דוגמה מה שנעשה צהפלות וכי יעיש נוולא דלין שמי כלל מצחינה הפרימיות הנחקן עיי הדבור לצחינה החילי הנחקן עיי האכילה וקושיא זאת יולדק גיכ גביל פסקה הנעשה עיי הקדר שהוא דוגמה מה שנעשה עיי הדבור צהפלת ערצית וכצר הרגישו גיכ החכמים צזה ולא מלינו חיחק ואפשר דנעשא מוילא ועיקר כונתנו הוא להמשיך המוחין לזרין ועיי המי מוילא נעשה הזווג וקמך הרב על היש צריא צרכות קעודה שצוועה או אפשר דזווג הוא ללורך המי דחיות ונעשה צלוטן זה דאטר שכצר קצלו זרין דלחילות המי ללורך עלמה סס מנשיכים עיי זוג אלו המי עלמה לזרין דצריאה דלחילות וצייע וכל זה מזה לזה עיי זוג ונמלא דהמשכה המוחין לזרין דלחילות הוא לזוגס ולהמשיך מהם גיכ לזרין דצייע וזה ישנה צרכות האכילה עיי הזוג דטרע שאין סוס המשכה המוחין מלמעלה למטה רק עיי הזוג ולא כחצ הרקיש זלמה צקדור לזוג וקמך על המעיין אך צכונה קדר פסק ליע [עיינ לעיל צסוף כונת מצבע הצרכה יעיש היש:]

עוד

ליל דהנה כאן כחצ צקדור להמשיך המי לזרין סהס יעקיר דלחילות דלחילות ודצריאה דלחילות ודצייע צלחוכנה אטר הושבה די מוחין צקדר די צרכות רלשונות ולא היה לריך להיות אלא חכף אטר המשכהם צכל עולם ועולם ליעקירי שצחותו עולם וכל צרכה וצרכה צפיע ולא יעתי מכן לו להרב לקדר כן וכן נראה משער המלות פרשת עקב שכחצ רציו חיל וצצרכה די תכרין צלומרך גי הצרות הוא הטיצ לו וכי די צרכות אלו של צרכה המוחין סס כונה די מוחין שאטו מאירים צנוקצא והס נקי חריצ חריג וכי יעיש נמלא כי צכל צרכה וצרכה לריך להמשיך לנוקצא וגם צודלי לריך להיות כקדר ולא דצילוג אטר גמר המשכה כל המי לחזור ולהמשיך ליעקירי דלחילות וכי וליע :

דו"א

הטיצ לו סס יכרין להמחיק אה הגי בצורות דחגיית פחות שליט עם החקדים דחכה"י פחות שליט המגוליס העומדים צחגיית דיקוד דז"א וכי כונה המוחין הנצורות חכר דצצרי רציו צשער המלות פי עקב וצלקוטי תורה פי עקב וצקדר המוחין אטר קידר הרקיש זיל כמו כן קידר אהם צעומירי צכונה קונה הכל ושס כחצתי איה מקומו צעיה שביה פיג וכימי קחנו משה. אך ליל דכבר עשינו מחוק הנצורות צצרכה המוליח להם ומה ערין עשה פעם אחרת כאן. [וצערין הציג דמחוק הנצרי עיין להרב דציג דייצ שאלה ליצ] ועוד דמחוק הנצורות מלינו עדיז צקדר התפלי צעומייה צמלת קונה הכל ושס אינו אלא צצחינה אחי כמדע דעד מלה צלהבה של העומי הוא אחי כחיש צשער הכומית וצקדור יעיש ולא צצחינה פריס וכאן צצחינה המיחוק הוא צצחינה אחר ופריס דפריס ספך מקדר התפלת צרס אין לנו אלא דצרי צן עמרים שוכ קצלו מסארי זלמה והרקיש זלמה קידר כפי אשר כחצ רציו לכרין צשער המלות פרשת עקב יעיש אך נשאר לו להצין פעם על קדר החיל והיעיא. [ואפשר דהכל נקרי חילי להיות צחינה אכילה כמדע] גס ליל דכונה המוחין הנצורות כחצ רציו צשער המלות צצרכה די ונתן נעם שבוה צמוח הדי דעמרה וצצרי וצכונת העומייה כחוצ צמלת קונה הכל צמוח החכמה וליע :

הקדמת ברכת הלבנה

ברכת הלבנה

סס אין לקדש עד שיעצרו זי ימים שלמים מהמולד סהס

כנגד כחציד חגיית דז"א עד שחגיג הארתה וקפיע כחציד חגיית דז"א לכחר דנוקצא סכנגד חיה דז"א עיכ סנה סקדמות זו לא האלחי מפורש יולא דצצרי רציו ולא עוד חלה דמלחתי להפך צקפר פנייה דרושי ריה צדיה להרחי זיל צרכה הלבנה חנו אומרים צריה לפי שאו היא מתחדשת וכי יעיש וכן משמע מלשון הגמי צצכנה דרין דז"א כצצרת רצי יהודה וכן פסק הרמזים צהלי צרכות הלכה די יעיש לוך מרן צשיע ח"ה צקי חכיו לא כחצ כן אלא כחצ דלין מצרכין עליה עד שיעצרו זי ימים וסרצ שלמי לצור צדיני צרכה הלבנה קי עיי כחצ זיל פסק מרין דלין מצרכין עד שיעצרו זי ימים הוא דעת הר"י גוקפליא שהציג מרן צציי וכן דעת האריי זיל מדצרי הזוהר וכיכ צצכנה סכן המנהג ציכנו וכי יעיש. ולעיד נראה מדצרי רב האריי זיל להפך ממה שערמס כמו שכצאל צקיד חלה דצדיה כחצ סרצ מוחרחיו חלמיזו המוצחק אשר קמך את ידיו עליו שצרכת הלבנה אטו אומרים אהם צריה כחיל צפנייה סס וכמו כן מדוקדק גיכ והגמרה כצצרת רצי יהודה ומי לן יוחר גדול מהרמזים אשר פסק כן ועיין עוד להרב צצרי יוסף שכחצ צקי חכיו ח"ל עוד נראה להציא רליה דלא צצין שיהנה מלור הלבנה ומיץ הרמזים צפיי מהלכות צרכות אס לא צירך עליה צביל די מצרך עליה עד פי צמודש וכי סקמיג עשין כיז והריס ריקלנטי קי פיז וכחצ הרב פיח דמוכח מדצרי הריס דלפילו צביל די מצרכים עליה וכיכ מהכרסיל צצילור לקמיג חיל ומכאן משמע דלין לריך להמחין עד גי ימים עכיל הדי למדנו מהריס וקמיג וסריס ריקלנטי דלפילו על ית צן יומו ומצרכין ועמי הנאה סיכח צריס ירחא צר יומיה סוס אלא מוכח דלין לריך להגרות מומנה יעיש ועיין גיכ צשיורי צרכה וצקפר חיים שאל חיה דליד דנראה דעת וקליעיה גיכ כן וכן דעת המאירי ועוד עמרים אחרים כמו שכצאל צקי. **חמיב** יחיה צקדור הכוונה צדפוס אשכח סכחוצ חיל כחצו המקובלים וליחא צרינו צפרישה פנחם אקמחא שאין מקדשין הלבנה עד אחר זי ימים לעולד כי אחר זי ספירות הזכר סהס כחציד חגיית סס מקומה צצחזם יולחת סטיק שסיח הלבנה חיק עמרה חיה וגר ולפיכך אומרים אחר ריה מפני שהיה מתחדשת צריה עיכ ועיין צקפר חיה צוולא צנה יעיש [עיינ צקפר חמדה ימים שהציג כחצ מלמרים] והנה יעיש סכן יחיה צרינו פרשת פנחם עיין צזוהר חג דרעיה עיל וסה **זיל שצעה כצעים** אינון זי יומין דקיסרה עיכ די מלשון זה רצו דלקדק דלריך להיות צרכה הלבנה אטר שצעה ימים וכנגד כחציד חגיית המאירים לה לא אירח דפירוסו סוס זי החחוסה דמלי סנקרלות שנס כחיש הרב מקדש מלך זיל סס ואין לווער כנגד הארתה כחציד חגיית [עיינ המהצר סס] דמעולס לא מלינו לה סארה זי פליוטת אנה סארה סי עליונות כחיש רציו צעיה שליה פילא ופיצ וצצכר סקי **חמיב** לא היה לריך להיות רק סי ימים ולא זי ימים אלא נראה דפירוס הזוהר כחיש הרב מקדש מלך ואס כן אין רליה מה לצרך אחר זי דוקא אלא אפילו קודם כל יורי זמניה הוא [עיינ צקפר סורחת שעה דחיל דלמה זי ולא סי יעיש ספר חיה דקיל עיז] אך דעת הרב משרי גיקפליא הציא דצרי הרב צית דוד צקי קליצ [וכוה] מהמקובלים האשורים קודם רב האריי זיל] ודיצב קשות למצריך קודם סזי ולא סצ ולא העשה עדיף מכיון שאין איכור צצרי וכן פסק מרן שיע קי חכיו ודלא כסרמזים ועיין גיכ צקפר מורה צאלצו וצצכניה דכן נחפסע המנהג וכן הוא מנסגינו סה קיק צי ס חל יכצין **וחין לפטת** המנהג ואחרי רליה דצרי הזוהר צחיה דקפיה רעיל דלריך זי ועייש להר מקדש מלך ועייש צהגיה מליין [קי חריח דייז עיל:] אך

אד

לפי קודם של דברים כפי אשר ביאר לנו הרב מוהרמ"ו זלתי"ה אשר קיבל מפי קדוש הרי הארי ז"ל ל"ל וס' ענינה וקוראנה של ברכת הלבנה [ובשלושה] אס' אלו אומרים אותה בריח טיף טפיר] שהרי כבר עשינו לה כל מיני פיוס צריח בקרבן מוסף והסתכלנו חפלה לחס' וחזרה דקדושה ומוסקף עלתה עד חצי' דז"ל ובכחך ככתב עלו כתי' בשער הכוונה דרוסי ריח ובפנייה יעיש' ובניח טיף קפיץ והדונוג יעיש' ואיכ' מה ענין עוד לומר ברכת הלבנה אחר כמה ימים עד ט"ו זו ולא עלינו לה עוד כיכ עליה כמו בריח וברכת הלבנה מה שעולה היא אינו חלל עד הניח דז"ל ולא עוד צקוד ג' דילוגין כתי' בפנייה דרוסי ברכת הלבנה לתוהמתי יעיש' ובספר מצותם צקופו יעיש' [ספר וואמרי דז"ל ד"ד ע"א צ"ג] ונודע דברי' רבינו מוהרמ"ו גופיה ל"ל שהרי סס בפנייה כחז' ח"ל ועלגין ג' דלוגין כי לפעמים מלכות פחה היקוד והנס' כדי להסתבר גופא שפוא בפנייה הסיח לריך לרלג ג' דלוגין כי ודלגין כתי' ועולים בנביח וכתי' שער וואמרי ד"ד ע"א [ונודע דכתי' היא מלכות כתי' בפנייה שכי' ט"ב צקוד ג' עדרי לאן וכתי' ולקי צמלה צרוך חתה סי' וחדש חרשים כחז' דהדלוגין גיט' הוא' לעלות עולמות צייט לאיליות ריחוד גיט' כדי להליל עלי' מני עולמות צייט וכל מיני קלי' יעיש' כחלל' דהיא צביע' ולא ציקוד אך לזה אפטר לומר שסס צ' צתי' נקודס לחסוד ונקודה דפניס כמדע ונדע דנקודיה דפניס היא ציקוד ולא צביע' איכ' וי"ש לפעמים העולמות ציקוד הוא בנקודה דפניס אשר היא ציקוד דז"ל וי"ש עלי' צביע' היא בנקודה לחסוד ועיין צביע' עלי' פ"ב כלל ח' ובשער הכוונה דרוס' צ' דעניניה צמלה וולך עתה יעיש' או אפטר דחפילה עולה מצייט ליקוד ואיכ' היקוד עולה כתי' צמחית אך סוף כל סוף אין צה כיכ עלייה בצרכה הלבנה כמו צריח ואיכ' מה ענין הפיוס זה ע"י ברכת הלבנה [ואפטר דצריח ע"י חפילה שלב' לחיות שיה צבוע עס ז"ל והדיוגיס זרין כתי' בשער הכוונה ובפנייה דרוסי ריח ובניח טיף קפיץ יעיש' ואחר ריח חתנה לנדריגתה הרלשונה של אשר הקטרוג ע"ד טעמיט צכוכה חפלות שצכל יוס כתי' בשער הכתי' ד"ד וד"ד ובספר עינת ד"ו ע"א שאחר שחבר צהניק צעויה נסתלקו המוחין חרין ולכן אנו לריכיס להסתכל חמ"ד צכל יוס כדי לחזור לתקוונס חת המוחין כדי שידונוג זרין ואחר גמר חתפי' חחריס המוחין להסתלק וחחר הדבר לכמו שהי' וכתי' יעיש' כן עדי' הוא כאן בחפלת ריח ולזה לחמנו חחריס ומצרכיס ברכת הלבנה לפייקס ולאחר לה וללבנה אחר [ח"א] שתחמדם עערת חית להיות צ' השתחושיס צכתר חת חיה לחימל' כחז' דזרין צ' יחד [שער הסקדמות דפ"ד קפיץ יעיש'] ועיין בספר מצותם דקפיה דרוס' ברכת הלבנה דהפיוס הוא לעמיד לבז' גייע להיות עד דקנא לח"א יעיש' ועיין בספר הוראה שנתה דכ"א :

אז

אפטר דיוס ריח ע"י חפילה הוא הדקון ועלייה דפרימיות דמדע דכל עולם דצבור הוא צפרימיות וכל חלוח שתיח צמעסה הוא צחילת' ואיכ' ברכת הלבנה שאס' מדלגין לעלות העולמות הוא צחילת' אך אין קוד הכוונה שייס ורז' הערחק צידיהס. עוד ל"ל דכתי' חייס רביט בשער ההקדמות דע"א ע"ב דאט מתקריס קטרוג הלבנה ע"י חפילה צכל יוס איכ' קסה מה נשאר להקן לריח וגס מה צחיות מלכות היא זלתי' אשר קיטרנה אך לזה כבר כחנתי צארכה צקונטריסי' ש"ש ח"א צככיב פיה חות ד' יעיש' ועיין עוד חייס סס צחלק צ' צפריד פיה חות ר' כמה צייני צחיות אשר הי' צהס קטרוג הלבנה ומתקריס ועולים ע"י חפלותיו יעיש' :

החיל צקדר ג' עולמות צייט דיה אונס דע כי כל זס היס צעה צניחא העולם כסנצרוהו המעורות שהס זרין סלח מתמעטה הידח והנס' צריחא העולם אשר חזר הינס להתקן וחזרה ועלתה עם השמש אציח' ואיכ' צריחא הידח סתי' אה דלסייר עם חוה צצחיות אציח' ואחר שצכרל אדסייר ע"י חפלותיו ומעטיו החזירה צביע' עמו ציוס ר' צערב שנת כמדע. הנס' כאשר חזרו החתחונים לחטו"א חזרה הידח להחמעט ונחל' עד עתה הכל חלוי צמעטה החתחונים חייס חקנה חפלות כי צכל חפלה חתנה לעלות מן הצריחא חל האלילות ונגדלת ומתקנת ומדווג עמו ואחר קיוס חתפי' חזרה להחמעט כצחילת' וזה ענין ומחוד מצריחא העולם עד לעמיד לבז' שכתוב וסי' חזר הלבנה וגו' יעיש' ועיין בשער הכוונה צביע' ובספר עינת ד"ד ע"א :

ואפטר

לומר דענין קטרוג הלבנה ומיעוטה הי' לכמה [פיח שכ"ב פיה חות ד'] צתי' וסיינו צצחיות פרימיות ומיח' דפרימיות וכן צחילת' ופרימיות דחילוי' ונחקן ע"י חפלותיו וכל זה צצתי' הימים ועדי' צצתי' חתחיס' וסס כתי' ומבית דגסי' [עיין חייס דליה [ד"ט]] דיה אונס חתס' הצין] וריח הוא צכלל צחיות הזוניס' ולא לריך לתקן צחיותו צפיט צמוסקף ריח אך ל"ל לחין ענין צתי' קצבמותיו שייס ומלי' שגל' ריח ומשאר ימיס דכשתה צעליית העולמה צריח עד הכתר דז"ל לא כן צחול' וכן דזה צל לכפרס לח כן צחול' צשאר ימיס דלויט צל לכפרס ולין צסו ברכת הלבנה כמו צריח חפילו' לחין טיף לחין כחלה קדר עלייתה כמו צחידוס הלבנה אך לזה אפטר דעל זה לחמנו ומצרכיס ברכת יולר' יולר' חתחורות ועיין חייס צקונטי' ש"ש ח"א בש"ך פיע' חות ר' צענין הכתר דריח יעיש' ועיין עוד עלייה חתרה לטוקצ' עד הכתר צערב שנת צמחנה וכן צכתר דחייקף דיוס שנת כתי' רבינו צאורך צביע' שליח פיה ופיצ' יעיש' ובשער הכוונה דרוסי שנת חפילה מוסף ועיין צתי' חויס דקיל רעיל' דצערב שנת עולים צכתר דיקסריח וציוס שנת צכתר דחויס' ע"י ועיין מה שכתבתי לעיל צחקי' מנחה עשיק'. ובהקדמה כוללס לענין חפלה ערציס ליל שנת יעיש'. ועיין עוד למה פניס חומר ח"א לשני מלכיס שיסתחשו צכתר חתה צקונטריסי' ש"ש ח"א שכ"ב פ"ד חות ז' יעיש' וחלוי' ליה וליה עינינו והוא יחד עיניט צצחיות קודות חתרה כ"ריח חתה כחלה חייס צשאר על ח"א כיון דמטי עד מלכות הנקי חיה מה שפסשת ומה דעת חס' כולה קתיס כדצקדמותא :

ג

לריך להצין צענין המיעוט שלל די מה שלל כחנה לה חלל' אדרצ'א שטיטל חתנה מה שהי' לה קודס לח זכתי' להצין היעב ענין קנס זה שהרי צחילת' ילחחס היתה צחית דז"ל כי סס חקוה והיא רלחה לעלות צבי' שלה כתי' בפנייה ואיכ' לא די שלל עלתה חלל' פירדה לצייט וזה קנס גדול ח"ל רביט צפנייה דרוס' לתוהמתי זיל צענין פנס הלבנה צקופו ח"ל הלריך לענינינו ובצריחא העולם הי' שיהס שריס דהיינו צייק כצניס שהס צין דרוסי חיע' וקטריג'ה שיהס חולה לעלות צבי' ונחמעטס רידה לעתס דהיינו לתי' ומעט' חת עלמד' וכתי' יעיש' והי' אפטר להיות שלל ישנה רק שיהיה כמו שיהיה [עיין צפרקי חנות פ"א כל הרודף אחר השכרה] ועוד לחין זה מתקייס שחרי צכל ריח היא עולה עד הכתר דז"ל להיות שיה צכוס חפלה מוסף כתי' בשער הכוונה דרוס' ריח יעיש' ולאסטר דהיא שלל להיות הדבר הולך ומתקייס חפילו' צחול' עד הכתר שצו וזה הי' לה חמעט דוקא צחול' [עיין בספר חייס ד"ד קביח' עינת דתי' ע"ב] חלל' צריח וערב שנת עולה עד הכתר אך קסה דצשער הכוונה דרוס' ריח ובניח טיף קפיץ כחלה שעולה עד הכתר ורבינו כחז' צשלי' פ"ב שא"א

ועיין

עוד בשער הסקדמות דע"ד ע"ב צדוק ד' על

שיעלה זרין לסתמוט צבחר אחד טאם סיו עוליס זרין
 להסתמוט צבחר אחד טרז לא סיס אוניה ולטון טולטת
 ציטראל עיין. צקפר טריס דקיל רעיב דסקסה כן ועיין טס
 ויה סתירן ועיין צקפר יפה טעה דרטי ריה עוד טס ויה
 טטרצה להקטות גיב דמדוע סיה כך לטיות זה לפעמים
 צי צלח או צסוד ולפעמים סיה מקבלת אורה עיי עלניה
 ולא עיי צעלה ולפעמים סיה שלם יוחר מונט ונדוע לא
 כטתיה לטיות מדהה טוה צכל זמן יעטיב דיר ודריצ וועולט
 לא מליט טוקמת סיה מוחותיה עיי עלניה מלימח טתרי
 כל קוד הספלה סוא כמו כל יום כמדוע ועיין צקדור ולין
 טוס הפרט יעיש ועיין מיש צקיש טיב דרדטי ריה איה טי:
ג לל טהיה צכל ערצ טנת צחטלת מנהט סיה עולם
 כמו טתיהה קודס סקטרוו כתי צטער סכוי דל'ט
[קייב עיג] דיה עיין חטלת מנהט טל עטיק ליכ טיה
 סטיטו מריט לעיש ועיין להטריח דקיל עייב:

לשם

יחוד קצתיו וכי ולריתיה עיי כה צי טמוט
 חלטיס וכיה אוחיות מילוי סגילוי דקייב וכיה
 דעיב וכי נח צפעיה דרוט ריה דרוט צרכת הלצנה להטריח

מ"ש

סיה צולת צרוך יעיש וצווצרש דקריח רעיה וקציב יעיש:
 סהחמדט להטריח אל עבר פריה עייב טנין מניש
 צפעיה דרוט להטריח צענין פנימת הלצנה יעיש:

מ"ש

וצקיקודיס כעדה גי דלוגיס רלסוקיס כנגד עליית
 גי קוי מתינ צגיה דתי' דלצייע דעטיס לגי קוי
 חתינ צגיה דתי' דלצייע דיליכה וגי קוי דיעקיר דעטיס

דיח דליליות לגי קוי חגיית טלו וכי נח צקפר פניש דרטי
 צרכת הלצנה צולת להטריח זיל וצולת צרוך אחיה סיה מחדש

חדטיס יעיש עיין טער ספקוקיס יעטייה לי וצלקוטי חתיך
 צפקוק וסיה אור הלצנה וגי מנחל מנה למד דעי' סדלוגיס

נעשה צי צחיטת יחד עליית סעולמות טהס דלילוג או אצייע
 דעטיה צלנייע דיליכה וצדילוג צי אצייע דיליכה צצריחה

וצדילוג גי אצייע דצריחה לליליות עיד עליית סעולמות
 צדי חלקי סתפלה דחול ולא כדרך חחול דלילי טס ככלליס

לגומרי צדי' עיד טעוליס טולס צליליות בעומדה לא כן כאן
 רק צזי ועוד צחי' צי לעלות גי קוי דיעקיר לגי חגיית טלו

והנה צזה יט להצין ולדקוקט כמו דקדוקים או דנקט לעלות
 אצייע וצפעיה טס לא כהצ רצינו להעלות רק צייע צללי

ולא ליליות צכלל [תריח דקייב רעיה] וכן כהצ עוד טס
 לעלות סוילי טהס יעקיר סקקראיס צי מלי טוקצח כתי

צכיו להטיל מלי דצייע מן הקלי' לליליות יעיש ובחן נקט
 לעלות גי קוי יעקיר לגי חגיית טלו. אך לזה דצרי רצינו

צעלמוט ליע צפעיה טס דחחילה כהצ צגיה להטריח טעיי
 גי דילוגיס יסין כי מלגיס נתי ועוליס לחגיית ואחר כך

צגיה צרוך אחיה מחדש חדטיס כהצ טהטלטה דלוגיס סס
 לעלות סוילי טהס יעקיר מצייע ולזה אטער לוטר דחחילה

סוא לעלות סעולמות מצייע ואחר טעולה לעלות סכטי לחגיית
 טלו [טי' סיי צקוד גי עדרי ללן כתי צעיה טכיו פייב טכל

כתי נקח טוקצח יעיש] [ערין גי דלוגיס אלו עיין טער
 מלחורזל דיד קטיח קוף דרוט פקיעוטי טל איח יעיש:

אך

צעיקר סכונה צלחית כטלנו מרקדיס כנגדך
 כהצ צקדור לכרין גי דלוגיס כנגד עליית צייע [תריח

ובחן כהצ לעלות יעקיר דליליות דעטיה לסלביט ליעקיר
 דליליות דילי' ולא צחגיית טנו כחיל ועיד צפעיה דרוט
 צרכת הלצנה דיה צרוך אחיה כהצ לעלות צייע לליליות
 וכתי הקוד סכו צקדור ליין עלייה רק עעולט לעולט שלם
 סהחחון צעולט סעליון טלמעלה מונט דסייט אצייע דעטיס
 ציליכה וכן יליכה צצריחה וצריחה צליליות ולא כן צייע
 צליליות ודצרי רצינו גיכ ליל ולידע ויה ערין וקורט טל
 עליית סעולמות אלו עתה אטרי לין צו יום קצוב צעלייתו
 עיד עיי לחודס. כל זס כהצתי לטיות לי לגבון ולעיין צום
 ולעחות חלה לא זכית להטיג ולצחל כל סוכה וסוכה סיוטנת
 על מקונו ועל כו וטו לים עייתו וטיעיהל:

שם

ותחח ותמוט קלי' דלצייע דעטיס מעל ללן סקפר
 נח צפעיה טס יעיש מציב דקייב:

הללויה

וגי כל פרטי סכטת סכו מנחל צפעיה
 דרוט צרכת הלצנה להטריח סלר זיל וצקפר

מציב דקייב. ירכין ומצע סצרכס צכיה וסיה מיי דדנן
 וסיה ציקוד טהס יעקיר טהס מלכיות דעיה וצין וכל

ססמטכות וסווגיס סכו צצרכה סס מוטרטי יעקיר סעליוכיס
 ליעקיר דכל ספרטיס וסיה לעלות מין מוצריס ולחיות

דרפית דיעקיר דוין ליעקיר דיקסרית ומסס ליעקיר דלילי
 וכעדי' עיד ריט סעולמות ולהטשיך ללוי סמוזין ללס טלס

צקויס סצרכס צולת מלך סעולט כמדע כטלין צלחיה
 צרכה מנעיה ועיין צריש צסקדומה סצרכס וצקירי סוולט

די וצסקדומה פורים ומסס טנין כל זס. גס יסין להטריח
 צה כיה אוחיות דעיב וסי' נח' צפעיה טס מציב טס:

אשר במאמרו

וכי כל פרטי סכטת ומוזיס
 סכו נח' צקפר מציב דקירי

דרטי צרכת הלצנה יעטיב וצפעיה דרטי צרכת הלצנה
 עיש זוכר טיי' דקפיה רעיה ומקדש מלך טס יעיש קפר

סורחל טעה דריח עיי יעטיב מייט:

סימן טוב

וכי אחייב יכוין להטלל להטריח סעוצעה
 טכטצע הקציה טהוא אצח טלח יכנס

צירוסלס טל מעלה טסיה אימח מציב דקירי ופעיה דרוטי
 צרכת הלצנה ומה טיש לקדוק צזה דליך לא סכח צעיר

צירוסלס טל מעלה טלח חחילס לייך זיוו אריח ואחייב זוב
 דוין ועיין לחכמי סמערכ צקפר נהטי דכיו איה מ' ועיין

להטריח תריח דקומי סגיה טחירן נטן וכצר סלדכתי צקוי
 טיש חיה צטעיו פיה איה ד' דקוטיח זלח כצר ננגט רצינו

צעלמוט צטער סלקוטיס פי וירח על פקוק וירח אלו סיה
 צלחוי מונח יעיש ועיין טס ויה טחירן. אך לל ויה

עיין חגי' זלח. צימיס סהס וצומן סזה ולא צריט וצצח אטרי
 סיה עולה עיד הכתר טלו צבחר דמוקף כתי צטעיר סככות

ויל' דחפלתיו סוא טנחול יסיה זס כמו צייר טלמה צומן
 צהטיק ועיין לעיל צקוק סקדומה צרכת הלצנה מייט. אך

כנגד אצייע דליליות ליין אכחטו אומריס קיע ליע עיין
 צקפר סורחל טעה טכחצ דלין צמ כח יעיש ולעיד אס

קבלה נקצל עיין תריח ד' קקייט:

מ"ש

וטיחצרכו ספרי סעולמות מנעט חיס טיהטעט
 צסס ולי' זדווגו וזיליוו נטמות חדשות חטו

צחק יולריך טפע חיס מנחטעט ציח וצילי' דלצייע דעטיס
 ותי' עיין צקפר מציב דקריה טניב חיל חטו טלח אומריס

דרך חטלה צרוך יולריך ריל טיהצנך סילי' וכי יעיש וטדע
 דלין צרכה וטפע נמשך רק מליס ומונט מנחנך. ספרלרי

וסעולמות גס לייך טהדע דקיר סעודת סעולמות סוא
 דלצייע דללי' יד ונחלצט צצייע סהחחוריס טהס סילי

סמלכות להיות נטונה להס וצייע סהחחוריס צציע דטול
 כעיש סרצ טיש זלחיה צחקדעה סקצבת דיע (דכיה)

וצכיו וכצר סלרכתי צענין ד' חלקי סתפלה לעיל צהקי
 טל

אל קודם התחלה הפני יעמיץ ועל זה בתחמי נמשך השמע לזין ואחרי דלילות ואחרי לנעלות יעמיץ מדוובים הפרי וסעולמות [עין נדבור זה נקי חיים דקטיע קטיצ ונלחם קסים לו נקח אחרת בכונת הסדור]:

אך

קסם דם הים לריך להיות להפך בתחמי עליה העי וללחמ כסם שאטו מרקדים ואחרי להפסל ולהמטי קסמ אים ולזווג זרין ואחרי עי אחריה ברוך יולריך ובי כמו שאטו מוסיס נקדר התפלה נדי חלקי התפמי עד הקיע ועמידה כמי נסענר הכונת דרוס א דהפלה השמר יעמיץ ועיין נקסמ ערית דיו קטיצ כלל העולה כי כל יוני המול העולמות כולם הם למטה ממדינתם והים זה כדי לברר ובי ומה שאטו עוסיס עי הפולוטינו ובי וגם כל זה הסדקון אירט רק בהיותם למטה מוקומם האמיתי כסמיו נסענת סנברלו ובי [עין סענר מאמנדעבי פי קדוסיס דסם נחבאר באורך ובלקוטי תורה פרשה נראשית יעמיץ] ולחונס כיום השנה חקף נלילה בהתחלתה נעשים מליהם צי הקונים שאטו עוסיס נענת הפלה המול ומחרים נביס נמוקומם למטה ואחרי עי הפולוטינו כיום השנה או מחרים נעלה אחר נעלה עד נקום סמיו נענת האלילות ועוטיס סם סביצ ולא כל גמי זוג סם למעלה הוא לברא נעמות חדשות ולא נצרכי העלכים יעמיץ נננח דתחמי הוא עליה העולמות ואחרי זוג לברא נעמות חדשות למעלה ואפסר הכונת רביט הוא כך והוא סנבר כחז סם נוצרש דקרי דלמירה ברוך יולריך הוא תפלה סיחברך סיכיה כדי סהילי יברך לעשים חיש ברוך עוטיץ וכסיסתנצר סוי עס סהי תהלה סהוא ישרי סיכנס צירושלם ספסל או ברוך קוניך סהוא אלילות יברך לבריאם ובי ים ובי חיש והים אור הלכנה כאור המונה כסיקים סכירוף של והים או אור הלכנה כאור המונה יעמיץ ועיין נענר סלקוטיס פי וירא נפסוק וירא אליו פי צלמי נמנח וגוי דפירק הענין עד סיכנס צירושלם של נטה פי עד סהיו זרין מוטיס להכנס א שפסר לומר עד סיכנס נמנח כי נה ססס מדוובים הוא להנטיך נעמות נאחרי ולא אירא לא יעמיכו סללם היאך הנד לזרין כי דרך המשכה נענמות הוא זה שזרין מוטיסיס מלויא ואחרי נלמי נעמי עד סוף כל הנדליות כי נצוה נעל נצוה סווער חיו פי ויש עד סיכנס כלי סהיו מוכנים ליכנס יעמיץ אים מנלח שאטו נחפליים סמיוני זרין להכנס צירוש של נטה ולא מחרים ועולים העולמות למקומם הראשון ובי ובהיותם סם למעלה סם הוא סקיר הזוג האמיתי כדי לברא נעמות חדשות ולא למטה כמי וזה עי ויש נקי עוית סם [ואפילו סים זוג למטה כהול הכל כפי אציל ולא להוליך נעמות חדשות] זה ללעיך כונת רבינו דברי הרשש סקיר כן נקדור: **וצ"ל** באחריה ברוך יולריך ברוך עוטיץ ובי גים כננד ציע דביע ולא נקם באציע דלילות סוס נוח [חרי דקטיע קטיצ] עיין נאמר הורחא נעה נזה. עוד נענין נקטיס זוג זרין לזוג אירא כמי נקדור עיין נקסמ חרי דקטיע קטיצ ועיין לעיל דים קיון טוב חיש:

שם

ולא מחרים ועולים העולמות למקומם הראשון וגם אכחו סהוא ממלכ הנעמות עולים ומלבישים הספירות ולא ובי עיין נקסמ נצריש דקרי עיר דרוס נכנת הלכנה וטרע נענר סקדושה דדי ממלכים סם ממלכ הספירות ועליו ממלכ הנעמות ועליו ממלכ המלכים ועליו ממלכ המוסך יעמיץ ועיין נריש נהקדומה המעניר נענין הביור של המלכים איד הוא מהמלכים העולמות דלביע ודמלכ הנעמות כנננאר נקסמ נצריש פיג חייג פיח דניצ ועיין נהגיה ספמיס נעיה סיין נפיג [קטיצ] יעמיץ ונהקדי כחונת נכסר דקיי נעירא דים אחר ובי דפגס אדחיר סים נמלכ הספירות והנעמות סיררו העולמות מוקומם וגם

עם הלכנה כחיש נעיה סליץ פיג יעמיץ וקסמ עוית דיה עירא נעמיס בתחילה נהקדומה יעמיץ ועל ידי מחרים ועולים העולמות ססס ממלכ הספירות והנעמות כמי נקי מאמרי נקביי פרשת קדוסיס באורך ובקי הכונת דרוסי נענת אים נעליית העולמות עולים גיכ אחריו אכחו סהוא ממלכ הנעמות ועלבישים הספירות ולא גם הקלי חולים לעלות ולזה לנו אומרים:

כשם שאנהנו

מקדים ודלג גי דילוגים עס סים להנין נכונה זאת כחנתי לעיל נהקדומה נכנת הלכנה וכונת מלת נסם יסוד ובי יעמיץ [חרי דקיע נעירא] עיין נענר מאמנדול דיד ספירא סוף פסיעותיו של אים:

תפול עליהם

אימחה ופחד ירין להליל פרמי נוקבא דזיא הנחמסעמיס נציע דעסיס מהקלי עיכ נח נעמיח דרוס נכנת הלכנה נדיה ברוך אחי ומצריש דקרי יעמיץ איד ליל נקנו גי נעמיס מצייע צבים שאטו אומרים המול ובי והם ציע דביע ולא נקנו סוס נוח באציע דלילות ואפסר הענש כחיש נעיה דכנגד האלילות איד נ קלי יעמיץ:

אמן

ציעקרי דלמי דלביע דעסיס. אמן צי ציעקרי דלילות דלביע דלירס. אמן גי ציעקרי דלמי דלביע דבריאם עיכ ירין כונת אמן סמי נענר הכונת דרוסי חונת הנעמידה סהוא סויה ודרי נעילוב יעמיץ סויה סהילה ואחרי דרי חיש ציעקרי דלילות ובי פי דנוקבא נקרא יעקרי כמי צימו רביע סליו ספיג צימיק יעמיץ והסונה לחבר זרין דלילות דלביע סויה ודרי כמי נכונה אמן נענר הכונת דרוס הי דחורת הנעמידה יעמיץ. אמנם כונה זאת לא מלאחי מנורס נדברי רבינו לכונת גים נזה אחר זה דכפי הנראה נעמיח מדרוש נכנת הלכנה להניח סליו נדיהם ברוך אחי סיה לריך לאומרו נכל נענר כסאומר המול עליהם אימחה ופחד ולא לומר טלס נענר אחי נזה אחר זה ועיין נקסמ מורה נחלצע:

סלה

וכי לא ידעמי איה נקום נוכר כדי לאומרו וביס:

לב מדור

וכי י נעמיס כננד כהציד חגיג נם זה לא מלאחי נדברי רבינו:

תנא

דני ר יסננעאל ובי כך הוא לשון הגמי נמקי סנהדרין פי היו נדקיס ונחבאר נעמיס סוף דרוס נכנת הלכנה להניח סליו יעמיץ:

שם

ויאחד גים סלום עליכם ובי נחבאר נקי הכונת דרוס סמי הנפלות דפיז עיד ונפי מצריש דקרי ונעמי סם תימי דיו נעמי:

שם

ואמר עיר הנעלות והללו אל נקדור ובי ויאמר אחרי קול דודי הנה זה צל ובי כמי נקדור קבלה מרי הסקיד והרצ סמי לוחות סברית והציא דבריו הרצ ונן אברהם נעמי סיון חרי ועיין נקי מי סהביא נעס הארי יל ונפלוני נבור יעמיץ:

אחר

נכנת הלכנה ליל גים סלום עליכם כן כחז רבינו נקי הכי דרוס א נעמי הנפלות דים נעמי:

שם

ואמר עלינו לשבח ואחרי יאמר כדנא סיומון להון ובי עיין נקסמ סיל נכחצ וקסמ נענרת (הנורה) סיל אחר נכנת הלכנה עלינו לשבח לפי סיהושע הקטו ואמר פי סיהושע כמי הלכנה יעמיץ ועיין נקי מורה נחלצע נכחצ סאין לאומרו:

בענין

ריח כחנתי לעיל נקוף הפלה המול יעמיץ גם נענין סיריטיס סויה של הנעמידה נכנת מוקדס ישראל ורלמי מדיסיס יקודותיהם נעמי סנח נקי סהיקונים נעמי איד סנפאי מוכים לזה לחפס [יעמיץ ד' ע]: **חנוכה** כל פרגי הכונת הני נקדור נכחצ נענר הכונת

רעיא מהימנא

ה) א"ל רעיא מהימנא, ו אנת בשמים, רחים אנת ממאריך, לית תוואא בכל אינון מלין יקירין דיפקון מפומך, דהא מאן דאיהו מלכא, או ברא דמלכא, לית תוואא, דיפקון מרגלאין בפתוריה, מליין סגולות, מליין נהורין. לבר נש אחרא, איהו תוואא. א"ל בריך אנת רעיא מהימנא. מתמן ואילך אימא אנת, דעלאין ותתאין נחתו למשמע מינך. אמר ליה, אשלים מלולך, אמר ליה, ז לא אית כען למימר יתיר, אימא אנת עד זמנא אחרא.

ו) פתח רעיא מהימנא, פקודא בתר דא, לקדש את החדש. בגין דסיהרא קדישא איהי כלה, דמתקדשת * ע"פ ב"ד, דאיהו גבורה, בגין דתמן ליואי, דאתמר בהו וקדשת את הלויים. ולבתר דאתחזי סיהרא דיאותו לאורה, מברך עליה ברוך אתה יי' אלהינו מלך העולם, אשר במאמרו ברא שחקים, וברוח פיו כל צבאם. ובמי מתקדשת ומתברכת, בתפארת בגין דאיהו עטרת תפארת לעמוסי בטן. ע"כ כ

ז) רבי יוסי ור' חייא הוו אזלי בארחה, עד דהוו אזלין רמש ליליא, יתבו.

חלופי גרסאות

ו מוסיף מלאך אנת. ז יאות ול"ג לא אית. ח בדפו"י כתב תצא דף רפ"ב כי ישבו אחים יחדיו וכו' ; פקודא בתר דא לקיים פריה ורביה.

מחצית השקל

הסולם

מאמר

וע"כ אין פלא בכל אלו דברים יקרים היוצאים מפיד, כי מי שהוא מלך או בן מלך אין פליאה שעולים מרגליות על שלחנו, מלאים סגולות, מלאים אורות. לאדם אחר ממך היה זה פלא. אמר לו ברוך אתה רעיא מהימנא, משם והלאה אמור אתה. כי עליונים ותחתונים ירדו לשמוע ממך. אמר לו השלם דבריך. אמר לו אין לי עתה לומר יותר עד זמן אחר, אמור אתה.

ו) פתח רעיא מהימנא וכו': פתח רע"מ. המצוה שלאחר זו היא לקדש את החדש. כי הלבנה הקדושה, דהיינו המלכות, היא כלה, שמתקדשת ע"פ בית דין שהוא גבורה דז"א, כי המלכות נבנית מצד שמאל שהוא גבורה, כי שם בגבורה דז"א, הם הלויים שנאמר בהם וקדשתם את הלויים. כן המלכות שהיא מגבורה דז"א, צריכה ג"כ קדושה. ואחר כך שהלבנה נראית ויהנו מאורה, דהיינו אחר שקבלה מוחין, מברך עליה, ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר במאמרו ברא שחקים וברוח פיו כל צבאם. ובמי היא מתקדשת ומתברכת, הוא בתפארת משום שהיא תפארת לעמוסי בטן. (ע"כ רע"מ).

מאמר פולחנא דשמשא

ז) רבי יוסי ור' חייא וכו': ר"י ור"ח היו

לה, היא י' דהיינו אור הזכר שממעלה למטה ומקבלים לעצמם רק ה' של אור הנקבה, שהוא מאיר ממטה למעלה. וז"ש העשיר לא ירבה, זהו עמוד האמצעי, שהוא מבחינת עצמותו נוטה לימין לחסדים, ואינו צריך לחכמה ע"כ נקרא, עשיר. ונאמר לו שלא ירבה על י', כלומר שלא יעלה ג"כ משוה מאור הנקבה להיות תרומה לה, אלא שיעלה רק ה' של אור הזכר ולא כלום מאור הנקבה. והכי אתמר בספר יצירה עשר ספירות בלימה עשר ולא אחד עשר, ואם ז"א ירבה על מחצית השקל, דהיינו שיעלה גם מדת מה מאור הנקבה נמצא שהעלה אחד עשר ספירות, דהיינו יותר מעשר. והדל לא ימעיט, דא צדיק, כי יסוד נוטה לחכמה וצריך לה, וע"כ נקרא בערכה דל, לא ימעיט, מעשר, שלא ישאיר מדת מה מע"ס דאור הזכר, שלא יעלה לה, מחמת חשקו בחכמה במדה מרובה, כד"א, עשר ולא תשע, כי אם יפחית מדה מעשר ספירות דאור זכר שלא יעלה אותה, נמצא שלא העלה עשר בשלמות אלא תשע. וצריך להיות עשר ולא תשע.

ה) א"ל רעיא מהימנא וכו': נראה שבעל המאמר הנ"ל היה ר"ש. ואמר לו רעיא מהימנא, אתה בשמים, אהוב אתה מאדונך, (דפו"י דף קפ"ז ע"ב * ד קפ"ח ע"א)

הרמ"ז מקדש מלך והדרת מלך

והם גדול עם הלוים אל קידוש הקדש שגניסם הם מקודשים • ומטעם זה גם כן היו מקדשים על פי הראיה כי סודה כחכמם גומע' גבורה וכדוע כי כלח הוד הם בחי' תרין עינור' דאריך סתקנים מכלח הוד דעתיק והוא בסוד פנימיותם • וכמו כן מנה' דועיר כמשכין שכי עינין לעולמותא שפירתא • וכבחינת חולונות הם שני עדים שכתוב בסם ועמדו שני האנשים כי העמידה הוא כרגלים • ולפי דתרווייהו חשיכו חד לכן בא בתורה עד לשון יחיד ופירושו שנים ובראית העדים כמשכה הראות כלכל' ובעשו לה שני קרבים מבחינת עלמם • וסדוין חנבור מן הדעת אומר מקודש • ואז אומרים הלל שהוא המשכת כח השיר ממקור הגבורה גם הלל גומע' אדכ' אלוה' בא האור והוא נס' שר' עולם ס' ג' • **ולבחר** דאתחוייא סיסרא דיאיתו לאורה • איתא בס' הכ שביס' ז' היא עולה לתפארת שלו והיא מחזיקת השקל • וכלע' כי מנין ז' סימנים הוא עליונתה עד גרסה הכ' שהוא כחזה שלו עד כ' שלושי הת' שהוא עד חג' ת' נקיים של ת' זעיר ואז היא חזי מדת הזעיר ולכן חזיה מלאה ויאתו לאורה שגבר יז בה בחינת פרט' להודווג ולהשפיע • ולסוית ששם הוא פתח יסוד אימא לכן אז מברכין עליוס דידוע ממ' ש' כפ' עקב שכל ברכת סהכנים והמלות הם לעולה תקלה בכרוך אהם עד מלך העולם עד יסוד הכינה • ואח' כ' חוזר ויורד כשפע אשר הוא ביסוד אומא שבת' ולכן דיוק ר' מ' להזכיר כל סגנון הברכה : **במאמר**ו' הוא מלכות כינס • מאמר מלך העולם : **ברא** שחקים • הם כלח הוד כדוע שסם כ' רושו דסיסרא : **וברוח** פיו • של מאמר זה סיוכל לכוקבא דרך זעיר הוא בחי' הרוח : **כל** זכאם הם יס' פ' הנוקבא הספסוס מנה' דועיר • אי נמי כל זכאם הוא יסוד בסוד זכא באות שלו • שהרי מכלח הוד הפנימיים כשפע זכא השפע והגשמות אל היסוד סבולל הכל • וסוינו כל זכאם • ואמר ברוח פיו משום דאין אור ח'וב דאימא מגוע אלף עד הוד דתפסש' משם : **ובמי** מתקדשת וכו' • עכשיו הוא כותן טעם למח מווס שבינו וסלקא מברכין עליה ואמר הטעם הוא מפני שכן ראשית המשכת קדושתה בתחלת הדושה וכן גודלם וברכתה הוא מתפארת זעיר ששם עלתה כיוס סז' : **בנין** דאיתו עטרת תפארת • יז שני פירושים אחד שתפארת שלו כקרא עטרת תפארת לפי ששם שורש מלכות רחל • שנית שעטרת שביסוד כקרא כך מפני שהיא מנעת עד תפארת דנוקבא • וסנה בתחלת קדושתה היתה דוקא נעטרת זו • ואחר כך כחש עלתה עם התפארת שם מקום בתרה והוא סוד שבעת ימים הזכרים לעיל ומאז מתפשט ועוד כתובם ומנעת עטרת שלו עד תפארת שלה וגם זה בחינת שבעת ימים כחכ' חג'ת' • ובתפארת סוד חכנון בין בו ובין בה ושם מושרשין ישראל • ואין לקדשה לא כליל' ממש שנוכרת ודיתתה על גבי קרקע וכסנין מאורם כמו שאמר בר' מ' כפ' כי תשא דף קפ' ח' יג'א ולבחר דאתחוייא סיסרא דיאיתו לאורה מברך עליוס • ואם התחול לגרין ובעלמם תוך סענו מלי לסוים : **קום** ונוסך שמו פטורים מחפלה שבורתם אומנותם כמ' ש' כגמ' : **דטור**י' נהוריא • הם הרים גבוהים שבמזרח שלרוב גובהם מקור בהם אור השחר ולכן הוושבוים שם משתקיים לאיתו האור להיותם ככדלים משאר האומות : **דחא** כיון דנפיק וכו' • וזם מפני שביוליתו כהנים לאורו וכמו כן אותם שבראשו סהרים סגבוים עובדים לאותו האור : **וקראן** לקאו וכו' • נפרש בסמוך : **ואומאה** דילסון • ירצה שאף על פי שאותו האור כעל כלאת השמש • מכל מקום הם נשבעו כי כדו לקיים כחו : **חכמתא** ידעו כוסי-כחארו כהקדו' מה שידוע שמת סווס כזעיר שוש בו מוחין קדושים כשעת התפלה ורשימו שלקם כל הווס • אבל כלילה מסחלק ממנו גם הרשמו שאו סוד סורוימטא וגם אז מתעלם הרשמו שבראש רחל לתוך לבו של זעיר • ובחלות הלולה יורד כתר שלה לסיכל ק' דריתא • אגמם כסוית אור חכק

עזרת שער התפלה תמיד

ובלילה כמו שיתבאר כל ענין במקומו ב"ה, ואמנם ביום השבת תקף בלילה בהתחלתה נעשים מחליהם שני התיקונים שאנו עושין בעת תפלת החול וחזרין פכ"פ במקומם למשה ואח"כ ע"י תפלותינו ביום השבת אז חוזרין מעלה אחר מעלה עד מקומם כשהיו בעת האלי" ועומדים שם פכ"פ ואז כל בחי' זוגם שם למעלה הוא לברוא נשמות חדשות א) ולא מזירור המלכים א):

ומה שאמרנו למעלה כי בכל תפלה ותפי' מסתלקין המו' מזו"ן וחוזרים ומתמעטים, אל תטעה בזה ואל תחשוב כי אותם המוחין עלמם אשר נסתלקו הם עלמם החוזרין אח"כ בבחי' מוחין בתפלה האחרת וכעד"ז תמיד בכל תפלה ותפלה, אמנם אין הענין כן, אמנם בכל תפלה ותפי' מתחדשים מוחין חדשים גמורים לגמרי, ואין לך כל תפלה ותפלה שלא יתחדש אז אורות חדשים לא ראי זה כראי זה, ולריך שתדע כי הגה יש הפרש גדול בין תפלות החול ובין תפלות ראשי חדשים ובין תפלות ימים טובים ובין תפלות חולו של מועד ובין תפלות השבת. וגדולה מזו כי אפילו ביום טוב עלמו אינו דומה תפלות הפסח לתפלות השבועות או לתפלות הסוכות כו' ב). וגדולה מזו כי גם בימי החול עלמן אינו דומה תפי' יום זה לתפילת יום שלפניו ג) וגדולה מכולם שאפילו ג' תפילות שבכל יום ויום יש הפרש גדול בהם, ואינו דומה תפי' הבקר לתפי' המנחה או לתפלת ערבית ד). סוף דבר שאין לך תפילה מיום שנברא העולם עד לעת"ל שתהיה דומה לחברתה כלל ועיקר. וטעם הדבר הוא, כי הגה כבר ביארנו כי כל התפילות הם כדי לברר הזירורים שיש באותם הז' מלכים שמתו. והנה בכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה מתבררים זירורים וניולוים מחודשים מה שלא נתבררו עד אז, והנה כמו שהזירורים הנבררים בכל תפלה אינם דומים לזירורים שבתפלה האחרת, כי אותם הזירורים הראשונים כבר נתבררו אז בתפלה הראשונה, ועתה בתפלה האחרת מתבררין ונתקנין זירורים אחרים מחודשים ואינם הראשונים עלמם, וא"כ כפי ערך הניולוים המתבררין באותה התפלה כך יהיה אז ערך המוחין שימשכו בזו"ן ובמה שלמעלה מהם, וכעד"ז יהיה בענין המשכות האורות בק"ש, כי אין ק"ש בעולם שתדמה לחברתה לסיבה הגו', וזהו הטעם שנלטינו תמיד להתפלל ג' פעמים ביום ולקרות ק"ש פעמים ביום, ואם ביטל אחת מהם נק' מעוות לא יוכל לתקן, והטעם הוא לפי שבכל תפלה ותפלה ובכל ק"ש וק"ש מתבררין זירורים מחודשים וגמשיכים ג"כ מלמעלה מוחין חדשים מה שלא נעשה לעולם בשום תפלה או ק"ש אחרת ה). ואמנם דע כי אין הדבר רק בענינים הפרטיים שבהם, אמנם בענין הכלליים אשר בהם כבר ביארנו במקומם כי כל התפלה של שחרית דכל ימי החול הם שוין בכללו' כונתם, וכל תפלות מגחה דחול שוין וכל תפלות ערבית דחול שוין וכל תפלות ליל שבת שוין וכל תפלות שחרית דשבת שוין, וכן כיוצא בכל התפלות, וכעד"ז בענין הק"ש, כי כל ק"ש דשחרית דחול שוין וכל ק"ש דערבית דחול שוין כו', אמנם פרטיהם בהם עלמם אין ניולוים מוחין אלו ואין ניולוים זירורין אלו דומין לתפלה אחרת מיום שנברא העולם, וגמלא כי בכל תפלה ותפלה באים מוחין חדשים וזירורין חדשים ואחר התפלה הם חוזרים ומסתלקים מהם, **ובזה תבין** מ"ש רז"ל [זכרות דף ל"ב] כי חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם תפלה ושעה אחת אחר התפלה ושעה א' בתפלה, והטעם היה מפני שקודם שנחרב בית המקדש לא היה פרודא בין זו"ן, ותמיד היו פכ"פ ולא פסיק

זווגייהו

א) הגהת הרמ"פ נ"ב א"מ כנו' במצות שביעית שו"ס איסור ברירה בשבת, וצ"ע אם יש לכוון בשבת בכונת האכילה אחר שאין ברור בשבת ומה הוא מציאות אכילת שבת אחר שאי אפשר לברר וצ"ע. [א"ה עיין בס' אמלי"י

בקונמ' שפת אמת שאלה ז' מה שכתב בזה].

הגהות וחיידושים

א) עיין בפע"ח שער התפלה סוף פרק ח' בהנ"ה קול הרמו ד"ה ק"ל וכו' ע"ש: ב) פירוש כי נפסה דרועא ימינא ור"ה דרועא שמאלא וסוכות באמצעית כנו' בשער הכינות דרוס ר"ח דף ע"ו סוף ע"א ע"ש: ג) פירוש כי ביום א' של השבוע הוא זירור ותיקון בבחי' חסד אבי"ע דחסד יום כ' גבורה יום ג' אבי"ע דח"ת וכו' עד יום השבת מלכות מלך הז': ד) פירוש בי בתפלת שחרית הוא זירור ותיקון זו"ן דבחי' כלים פנימים ובמנחה כלים אמלעים ובערבית כלים הילוניים ועיין בנה"ש דל"ו ע"א: ה) עיין בע"ח שער ל"ט פ"ב וז"ל אמנם בכל תפלה ותפלה כפי כונת האומרה וכפי זכות הזמן אשר אז נאמרה התפלה, ההיא בך מתבררים שיעור קצוב מהרס"ח ניולוין להתקן ע"ש [מזה נראה דאינו דומה לאומרה בזמנה עם הכן החמה לאומרה אח"כ אפילו

זווגייהו, וכמעט שלא היינו אז לריכין להתפלל, כי לא היה בהם חסרון ולא היו לריכין אל תפלותינו כדי להמשיך מוחין אל ז"א ונוקביה לזוגם פז"פ, כי מעולם לא היו מסתלקין המוחין מהם, וכמו שנבאר אללנו במקומו א). **ואמנם אחר** שנחבר בית המקדש בעונותינו נסתלקו המוחין מזו"ן, ולכן אנו לריכין להתפלל תמיד בכל יום כדי להחזיר למקומן את המוחין כדי שיזדווגו זו"ן, ואמנם אחר גמר תפלה חוזרין המוחין להסתלק וחוזר הדבר לכמו שהיה, ולכן החסידים הראשונים לא היו הולכים תקף אל ביתם אחר שהתפללו אבל היו שוהים שם שעה א' אחר התפלה כדי שעל ידם יגרמו ויוסיפו כח למעלה ולא יסתלקו המוחין מהרה וגם הם המוחין יתעכבו ברישא דזו"ן שעה א' יתירה אחר התפלה. גם זהו הטעם שהיו החסידים הראשונים מהפללים תפלת גדולה באמלע היום, והוא כדי להחזיר המוחין פעם אחרת בזו"ן וכמ"ש בגמרא [בברכות דף כ"א ע"א] **ולואי יתפלל אדם כל היום כולו:**

ונרע"ד חיים כי מ"ש כי המניח תפילין כל היום הוא גורם להשקות המוחין כל היום, הכונה היא על רשימו גדלות כי המוחין עלמס כבר אמר שאין יכולת להשקות אותם יותר מג' שעות שאפילו מרע"ה לא היו ידיו פרושות רק ג' שעות. גם זהו הטעם למ"ש ז"ל שהחסידים הראשונים לא ציטלו תפילין כל היום מעליהם ב), והענין הוא לגרום כח למעלה שהמוחין העליונים דז"א יתעכבו בו כל היום כולו. וזהו מ"ש חז"ל ג) שלא היו ידיו של משה ע"ה פרושות יותר משלש שעות, כי אי אפשר לאדם לעשות כן יותר משלש שעות ד). ועתה נריך לבאר כי מאחר שביארנו כי המוחין החדשים הבאים בכל תפלה ותפלה הם מסתלקים אחר גמר התפלה, ובתפלה שאחריה חוזרים מוחין אחרים, א"כ לריכין נסתלקו המוחין האחרים ומה נעשה מהם. אמנם הענין הוא זה כי אחר גמר התפלה המוחין ההם מסתלקים מתוך רישא דז"א ועולין למעלה מראשו ושם נעשין אליו בחי' אור מקיף על ראשו, ואז המוחין המקיפים שלו הראשונים והעליונים הם מסתלקין ועולין גם הם יותר למעלה ממקומם, כי אלו המוחין הפנימיים שנסתלקו עתה עלו ולקחו את מקומם, והולרכו גם הם לעשות להם מקום ולעלות הם למעלה יותר וכעד"ז עולין שאר הבחי' יותר למעלה עד שאי אפשר לבאר פרטם עתה כל מדריגה ומדריגה היכן עולה. ואמנם כבר ביארנו בכמה מקומות כי כל דברי הקדושה הרוחנים אעפ"י שהוא מסתלק ממקומו נשאר הרשימו דלילה במקומו תמיד, ונמלא כי גם אלו המוחין דז"א אעפ"י שהם מסתלקים ממקומם כזו' ועולין בסוד מקיפים, עכ"ז מניחים חד רשימו דילהון גו ז"א כל היום ההוא, וע"י אותו הרשימו של המוחין הנשאר בתוכו אעפ"י שאינו מוחין גמורין נשאר בגדלותו ואינו מתמעט ממדת גדולתו כל היום, ועד"ז גם המוחין של רחל הפנימיים אחר גמר התפלה הם מסתלקים ממנה והם עולים למעלה על ראשם בחי' מקיפים ולא נשאר בה רק רשימו שלהם בתוכה, וע"י אותו הרשימו נשאר גם היא במדת גדולתה כל היום כולו, ונמלא כי אחר כל תפלה ותפלה שמסתלקין משניהם המוחין ומתמעטין כנ"ל, אין פירושו מיעוט גמור שהוא חוזר אל ו"ק והיא חוזרת אל נקודה א' כמו שהיו שורשם מתחלה כנודע. אמנם הם שניהם נשארים במדת גדולתם כל היום רק שהמוחין שלהם נסתלקו כזו' והרשימו שלהם הנשאר בתוכם מעמידם במדת גדלות, וזה ההסתלקות של המוחין עלמס הוא שאמרנו למעלה שמתמעטין זו"ן אחר כל תפלה ותפלה, והנה כל זה הוא ביום, אמנם משתחשך היום ונעשה לילה אז אפילו אותו הרשימו הכז' הוא מסתלק מזו"ן אחר תפלת ערבית כמו שיתבאר במקומו ה) ואז זה

הגהות וחידישים הרשימו

שהוא זמנו שהוא עד שליח היום] : א) עיין בע"ה שער ל"ו פ"ב ובשער הכונות דרוש ד' מק"ש של הלילה ועיין בס' אור זרוע שהקשה מה הפרש היה בין שבת לחול בזמן המקדש עיין שם מה שתיירן : ב) ובשער הכונות דרוש ד' מדרושי הלילה שם כתב בזה הלשון שהיו קצת ת"ח שהיו נוהגים ללבוש תפילין כל היום כולו ע"ש והוא מגמר' דיומא דף פ"ו ושם כתב זה על רבי יוחנן ע"ש. ועיין בירושלמי ברכות סרק ב' הלכה ג' ר' יוחנן בן זכאי לא הוון תפיליו ועיין מיניה לא בקייסא ולא בסיתוא וכך נהג ר' אליעזר תלמידו אמרו ע"ש : ג) א"ה זאב וואלף אשכנזי בן לא"ה מוהר"ר לבי הירש זל"ה חסתי אחר זה המאמר רז"ל ולא מלאתי. ועיין בס' הבהיר סימן מ"ט ועיין צמח"ן על החזרה סרשה בשלת על פסוק ויהי ידיו אמונה שהביא זה בשם המדרש : ד) עיין לעיל ד"א ע"ב הטעם ע"ש : ה) עיין שער הכונות דרוש ה' דתפילין ודרוש ד' מדרושי הלילה ע"ש :

עולת

ר"ה ויוה"כ

תמיד

שביארנו במקום אחר שלא חזרו להתערב רק מ"ן דבינה ומלכו' נ"ל כי גם בכל מה שנתברר אפי' צעתיק ואריך ירדו כי הרי כולם הם למטה ממקומם כנו' במקומו איך אז נתקנו וגשלמו עתיק וא"א של הקליפות בסוד אמלחה החרבה ולא נתמלחה אלא מחרבן הקדושה, ואמנם מה שלא הוזכר במקום אחר רק בינה ומלכות הוא כי עד שס יש יכולת בעשרה הרוגי מלוכה לזכר זה ברוחם וזה בגופם אך לא משם ולמעלה לפי שאין אדם שזכה עדיין להיות לו יחידה מא"א ומכ"ש מעתיק עד שיבא המשיח בסוד הנה ישכיל עבדי ירום וגשאל וכו' כנו' אלליו, ולכן עתה נעשה מעלמו שם למעלה אך מאימא ולמטה נעשה על ידינו וע"י הרוגי מלוכה, אך נשאר לידע למה לא הזכיר באותו הדרוש רק הנקבות ולא את הזכרים כי הרי גם בזכרים יש בירורי המלכים ול"ע):

רחל (א) היא כולה דינין אספקלריא דלא נהרא מגרמה, ולולי שקדם להיותה דבוקה תחילה אב"א עם ז"א והיתה עלם מעלמו וכו' לא היה חושש אה"כ לתקנה ולהאירה ולתת לה כל לרכה, ולכן נדבקה תחילה אב"א עמו ככותל אחד לשניהם. והענין כי תחילה היו גבורות לבדם ולכן היו כולם כותל אחד חליו לזה וחליו לזה, אך אה"כ שקיע חסד באהרהא ואז מהחסדים נעשה כותל שלם לז"א באחוריו ומהגבורות כותל שלם לנוקביה:

בענין (ב) פסוק אמות לנו קטנה, ענין שמאל דוחה מה עניינו, נתבאר במקום אחר בענין הנסירה: **ויפל** (ג) ה' אלהים תרדמ"ה בגי' תרגום, כי כל האחוריים הם בסוד ריבוע כזה, י' י"ה י"ה"ו יהו"ה גי' ע"ב, והנסירה היתה בהיות בו אחוריים אלו הנק' תרדמה כנו' ואה"כ הביאה פב"פ, והענין כי בכל ספי' מט' ספי' דז"א יש בה הוי"ה א' והאחוריים שלה הוא בגי' ע"ב כנודע, והרי ט"פ ע"ב הם תרדמה ותרגום (ול"ע שהאחוריים אינם אלא אלהי"ם ד). **ובולם ניתנים אל המלכות צעת הנסירה** והבן זה מאד. (ונ"ל חיים כי הרי ע' כחות המלכות הם לאחות בז"א, ועם ט' כחות אלו שהם כח א' לבד גשלב לי"ם כנו' שם וצעת הנסירה נשאר הוא בט' ספי' לבד, ואז ט' כחות אלו מתחברים עם כח נקודה א' לבד דמלכות וגדלת ונעשית י"ם גמורוה והוא ט' לבד כנודע, **כי אותה** הנקודה שלה לעולם נפרדת ממנו והיא בחיג' בפני עלמה, אך אותם הט' חלקים אחרים הם

צמח נלע"ד כי הנקודה היורד בבריאה היא הנקודה דאחור מתדבקים בו ולפעמים ננסרים, והבן זה מאד. *) כי הנקודה לפניו אינה וזה ממקומה וא"כ אותה הנקו' דאחור נעשה פנים בבריאה כנו' כי אחוריים של מעלה הם פנים בשל מטה והנה אז היא בסוד ראש לשועלים והנקודה לפניו כשחוזרת להיות נקודה קטנה כנו' כאן הנה אז היא תחת היסוד במקומה באל"ה והיא בסוד זנב לאריות, והיא שם ב"ן והיא שביעית הרי ז' נ"ב, והשי"ת ימחול לשולח יד בדברים אלו כי סמכתי כמה שכתוב בדרושים:

צמח מכאן תשובה כי כשאומר שהנקודה שרשית נשארה למעלה היינו הנקודה שבפנים שלעולם עמו וגו' וכשאומר שהנקודה שרשיית יורדת בבריאה היינו נקודה דאחור וכשאומר שהט' נשארו למעלה היינו הט' של הפנים וכאומר שהט' ירדו למטה היינו הט' דאחור, ועיין בס' כוונות דף קפ"ו:

הנהרות וחדושים

שיהיו מכחינת נ"ר ולא מז"ק דבשיחא אלפי שני היה הברור מו"מ ולעתיד יהיה מג"ר. ש"ס: א) עיין עץ חיים שער הארת המוחין ריש פרק א', ב) עיין שער הסוקים שיר השירים על פסוק אמות לנו וכו' ע"ש: ג) מכאן עד ד"ה הנה אה"כ וכו' כל זה הוא אות באות בע"ח שער ל"ד פרק ב' כלל ה' ע"ש ובשער הקדמות בסוף הספר דף ע"ו ע"ש: ד) כ"כ בעץ חיים שער ל"ד ריש פרק א' דכל בחי' אלקים הם באחוריים וככ"מ וכשי מ"ש רבינו בעץ חיים שער או"א ס"ו נראה לכאורה שלא יש שום קושיא ועיין שער ט"ו פרק ו' פירוש דבחי' ההוי"ת הוא בפנימיות ומ"ש כאן שהוא אלקים הוא בחיצוניות ע"ש. ש"ס:

בסוד ההפליין דיד לעולם עמו ואינה זזה משם לעולם * ואז כל דבחי' דט' ספ' דפנים שלה אז ניתנים בה א' לא' עד שנגדלת פכ"פ כמוה * באופן כי כשאנו אומרים שאהר שנגדלת אב"א אז חוזרת להיותה נקודה קטנה בפנים

* צמח מכאן כי אפילו כנים צריך להיות קשור היו"ד עם החפילה של יד כמו שהיא תמיד שם בסוד החפליין דיד א):

* צמח מה שכתוב לעיל שאותה הנקודה אינה זזה משם, נלע"ד שאינה זזה מן הפנים שאל"כ איך אמר שחזרת להיותה נקודה קטנה שכונתו תחת היסוד, גם מה שאמר קטנה נלע"ד שר"ל אחד מעשר נקודות של נקודה אחד מחמש נקודות כמו בזמן אלילותה ומה שאמר קודם נקודה היינו כלולה מעשר נקודות כמו נקודה א' של החמש נקודות:

פ' הוא על אותה הנקודה דבחי' פנים שלה אין לה רק נקודה א' אמנם כל אחוריה שלימים לגמרי והבן זה מאד *) והנה ידעת ב) כי בכל ספ' וספ' יש בה פני' ואחור בסוד אותיות ולא בסוד מספר וכנגדם אחור ופנים דבחי' מספר וגמלא א"כ כי כל בחי' מספר הם של הנקבה הדבוקים בזכר אב"א והפנים של המספר שמלד א' והפנים של האותיות שמלד אחר עדיין אין להם כלל רק שני האחוריים לבד, ובעת הנסירה נסבירים האחוריים של המספר מן האחוריים של בחי' אותיות, ואח"כ באים המוחין דבחי' פנים שלו ושלה, ואז הפנים שלה ניתנין לה על ידו והפנים שלו נשארים בו, וכמו שהאחוריים

לקחם תחילה על ידו ואח"כ ע"י אימא כן בחי' הפנים תחילה על ידו ואח"כ ע"י הבינה כנודע. ודע כי כל זה הוא מן הבחינות שלהם עלמין, אך אפשר שגם האחוריים של המלכות דא"ו א' דבחי' מספרים יהיו בחי' פנים אל ז"א עלמין וזה מובן ג) והמשל לכל זה הנה המוחין של ז"א דבחי' אחוריים היה בכתר שלו שם י' י"ה י"ה י"ה, ומחוצר עמו מספר אחוריים אלו שהם י' אותיות ממש כיוצא בהם ממש אלא שהם דבחי' מספר, ואח"כ בעת הנסירה נשאר י' י"ה י"ה י"ה דבחי' י' אותיות לבד אל כתר דז"א, וי' י"ה י"ה י"ה דבחי' מספרם שהם ע"ב אל כתר דנוקביה, אח"כ באו המוחין דפנים אל ז"א ואז באה שם יהו"ה בכתר דז"א דפנים דבחי' ד' אותיות לבד, ובאה הוי"ו"ה זו עלמה יהו"ה בפנים דכתר דנוקביה אלא שהוא בסוד מספרם שהם בגי' כ"ו, וכן ע"ז הדרך בכל הט' ספ' אחרות כפי הגרחה ממקום אחר ד) כי אחר שהיו אב"א ונתן לה בחי' הגבורות אח"כ נסתלקו ממנו המוחין וניתנו בינה והגבורות לבדם אל הנוק' ע"י אימא והם דינין קשים ואז המוחין נסתלקו מהם חכמה וחסד שנשארו מקיפיים כנודע נעשו מ"ן וגודווגו א"ו והולילו מנלפ"ך אחרים ונתחדשו ונתמחקו עתה הגבורות כי הרי הם דינין יותר מתוקים וחזרין ליכנס כל המוחין עם זה מנלפ"ך החדש תוך ז"א וגמשבין לנוקביה על ידו בכל ט' ימי תשובה, (וכפי הנלע"ד משם הוא שלחה לוקחת הדינין ע"י אימא להיותה במקום המכוסה מהחזה ולמעלה ואחר שנסברה למה כלה עם עקביים שלה הנכנסים תוך כתר רחל כנודע ה) נמלא כי ציוס א' דר"ה נסברה למה וכתר רחל, ואח"כ חזרו המוחין תוך ז"א לנסור את רחל מהחזה ולמטה שכבר היא במקום מגולה ויכולה לקבלן ע"י ז"א עלמין משא"כ בלחה, וא"כ נמלא כי כל למה נסרת קודם השופר דיוס ראשון והנסירה

הגהות וחדושים

היא

א) וע"כ נוהגים רבים מיראי השם לקשור היו"ד עם חוט של גיד עם החפילה כ"כ בס' שלמי ליבור הובא בשערי תשובה הלכות חפליין סי' כ"ו אות ד' ע"ש וכחכ שם על זה וז"ל ילדי ז"ע דז"י קשירה זו יהיה החיוב של גיד סביב החיתורא והוא חוץ בין הזרוע לחפליין ע"ש ואחריו נמשך שם בס' משנה ברורה אות י' והוסיף עוד וכתב דראוי לבטל זה ע"ש, ואני תמה אי דהא מין במינו אינו חוץ ואפילו רעושה לא מקרי חלינה בין חפליין לבשרא כ"כ בס' רביד הזהב, ועוד הא יכול לקשור מלמעלה לחפילה או לתוך המעברתא מקום שהרעושה עוברת מלמעלה, וז"ע שלא הרנישו בזה לכן העיקר כש"כ הר' ש"ז: ב) עיין ע"ח שער א"ו פ"ה ופ"ו שער רפ"ח פ"ב ע"ש: ג) עיין שער המוחין פרק י"א שער י"ד פ"ו: ד) עיין ע"ח שער הנסירה פ"א באורך ובשער הכללים פרק י"ג: ה) עיין ע"ח שער למה ורחל פ"ג: